Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15. Marts 1879. 28. Aargang.

Tale holdt af Præsident John Taylor.

(Fra «Millennial Star.»)

Da vi, som ere her forsamlede, ere en meget forskjellig Sammenblanding, et levende Tableau af forskjellige Nationer, kan det ikke være af Vejen at stille os selv nogle faa Spørgsmaal.

Fordi vi bekjende os at være den Allerhøjestes Hellige, er det nødvendigt at vi maa forstaa Noget om Sandhedens Principer og fatte vor sande Stilling. Som forstandige Væsener er det nødvendigt at vi skulle vide Noget om vor Organisation, vor Oprindelse og vor Bestemmelse; dette er nødvendigt for at vi fuldkomment kunne fatte vort Slægtskabsforhold til Gud og de mangfoldige Pligter, der paahvile os i alle Livets Forgreninger, for at udfinde den bedste Maade til at bringe vore Handlinger i den nøjagtigste Harmoni og Samklang med Jehovahs Planer, saaledes at vi kunne være hans guddommelige Villies tro og sande Afglands og derved vinde hans Antagelse, medens vi bevæge os i vore respektive Kredse, saa at vi kunne forstaa Grunden til hvert Skridt vi tage, fatte hver Lærdom vi tro paa, hvert Princip vi udøve og hver Ordinance vi udføre og saaledes ikke som daaragtige men som vise Mænd opfylde vort Skabelses Maal og derved vise os selv værdige til at opnaa en Frelse i de evige Verdener.

Vi have som Individer samlet os tilsammen for at opløfte vore Hjerter i Taknemlighed til Gud for hans udstrakte Naadesbevisninger mod os, samt for at handle og dømme i Kirkens Anliggender.

Mange ere komne fra fjerne Egne, fra deres Hjem, for at overvære dette Møde i denne By. Som et Folk, som den Allerhøjestes Hellige have vi, eller burde have et bestemt Maal for Øje og det kunde ikke være af Vejen for Hver og En af os at spørge: Hvorfor er jeg en „Mormon“? Hvorfor er jeg forbundet med de Sidste Dages Hellige? Hvorfor har jeg forladt mit hidtidige Hjem, Profession og Tro, udholdt saa megen Fornærmelse og Modstand og af Verden bleven udraabt for en Fanatiker, forsaget af mine Venner og sandsynligvis for-

skudt af mine Slægtninge, eftersom jeg ikke alene kunde have gjennemvandret Verden desforuden, men endog have gjennemsejlet Livets Ocean med en fuldkommen Lethed og under en behagelig Brise, uden Bebrejdelse af mig selv, mine Venner, min Familie eller mine Naboer? Hvorfor har jeg sønderrevet den offentlige Menings Baand, maaske opløst mine sociale- og mine Familiebaand, forladt mit Fødeland, mit Barndomshjem; overskaaret det sporløse Verdenshav og landet blandt en Nation, som foragter, brændemærker og vender mig Ryggen, ligesom i mit Fædreland, og forbundet mig med et Folk, som Størstedelen af Menneskeslægten forhaaner, landsforviser og forfølger? Et eller andet stort kontrollerende Kraft-Princip maa have indvirket paa mig og tvunget mig fremad; en eller anden ukjendt skjult Streng i den menneskelige Sjæl maa være bleven berørt, hvilket er ubemærket af Verden. Thi ikke alene indvirker det paa enkelte Personer, men paa hele Familier og Samfund; det har fremspiret, voxet, spredt sig, tiltaget og forøget lig en kjæmpemæssig Lavine, indtil det har udvidet sig til et Territorium i disse de Forenede Stater, og nu staar ved Kongressens Dør og beder om Optagelse som en Stat i dette mægtige Forbund samt skinner lig en funklende Stjerne paa denne Forenings Firmament. Dog have vi i Tusindtal lidt Forfølgelse, ikke alene som Individer, men som et helt Samfund. Vi have gjennemgaaet større Uskyldsprøver i Form af Berøvelse, Forfølgelse, Undertrykkelse med Vold, vi have udholdt mere Pøbelvold, Uretfærdighed, Grusomhed og Tvang end noget andet Folk i de Forenede Stater, eller dem alle tilsammen; vi ere blevne bedragne for vor Ejendom til Millioner paa Millioners Værdi og aldrig erholdt den mindste Erstatning; vi ere blevne berøvede, beplyndrede, mishandlede, hemmeligt bortførte, banlyste, lidt morderiske Overfald, gjorte arveløse og voldtagne fra Tid til anden, uden nogen Medlidenhed og uden at nogen venlig Haand har været udrakt for at beskytte os, og dog ere vi Et; vi have igjen fremstaaet af dette store Ocean af uhørte og uforlignelige Lidelser, ligesom Phoenix af sin Aske; vi ere atter forenede, atter samlede tilsammen, og, ved en eller anden hemmelighedsfuld, uforstaaelig Indflydelse, have vi været og ere endnu fast sammenbundne. Ligesom en Bisværm der, naar den er bleven adspredt, samler sig om Dronning-Bien, saaledes have ogsaa „Mormonerne“ naar de have været fordrevne, samlet sig om deres Profeter og Apostle og atter forenet sig. I det første Exempel maa Instinktet eller Naturdriften være Aarsagen, men hvad er Grunden til det Sidste? Verden har prøvet utallige Systemer og Organisationer, men fejlet i alle Tilfælde; disse, som saaledes ere komne under vor umiddelbare Jagttagelse ere saadanne som Socialisme, Fourierisme, Kommunisme osv, men de have alle udført saa meget som Intet, og ere faldne sammen, endskjøndt de have været begunstigede af Omstændighederne, Rigdom, Talent, Pressen, Philosophien og den personlige Interesse. Hvor ere de nu? De ere sønderbrudte; og hvad foraarsagede deres fuldstændige Undergang? De have været overladte til dem selv og ere faldne sammen af sig selv, og hvorfor? Fordi de ikke have de rette Kraft-Elementer i sig; de vare blottede for de Elementer, som meddele Liv, Lys og Visdom; det er saaledes med Menneske-Systemer, naar de mangle deres kraftige Virksomhed; ligeledes henvisner og hensmuldrer et socialt eller philosophiskt System, naar det er blottet for den sande Livskraft og for det livgivende Princip. Det er saaledes

med hele Resten, de ere blevne ladte i Fred, ere aldrig tilføjede nogen Skade og dog ere de sønderbrudte, medens „Mormonerne", skjøndt drevne af Pøbelhobe, bestaaende af ubarmhjertige Barbarer, have formeret sig og endnu vedblive at udbrede og udstrække sig, indtil de blive en Rædsel for deres tidligere Forfølgere.

„Mormonismen" er i Sandhed en Opgave, som er meget vanskelig at løse for den nulevende Generation, thi, medens Uenighed og Forvirring er fremherskende overalt, ere „Mormonerne" dog forenede i alle Henseender, saavel i politisk, social, philosophisk og religiøs Henseende som i alt Andet. Have vi havt nogen Forvirring under vor Konference? Nej, der har ikke været een eneste modsigende Røst; Alt er Harmoni og Enighed. Er dette Tilfælde med andre Partier? Nej, ligefra et lille Samfund til en stor Konference, der er forbundet med noget andet Parti, ere de fulde af Tvist, Strid og Uenighed, og fra et lille Selskab Politikere og helt igjennem alle deres forskjellige Klubber i deres Stat-Legislatur og Kongres er Splid, Uenighed og Disharmoni raadende. De sige, at Splid er sundt og en god Ting; maaske det er, men vi ønske det ikke, vi have udfundet Værdien af Enighed og vi paaskjønne dens Værd.

Jeg spørger atter: hvorfor ere „Mormonerne" forenede? Lad os udforske denne Sag, der maa være en eller anden Grund for den. For at kunne gjøre dette, ville vi begynde med Grundlaget og først undersøge Sagen personligt; thi alle store materielle Legemer ere sammensatte af mange smaa Atomer; saaledes ogsaa med vor Kirke, skjøndt stor, er den sammensat af mange personlige Medlemmer. Disse Medlemmer danne Organisationer og Kirker og disse Organisationer og Kirker forenede danne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Lad os da begynde personligt med at spørge os selv: Hvorfor er jeg en „Mormon"? Meget Faa af os vare fødte eller opdragne som „Mormoner"; vi, de Fleste af os, havde andre Forbindelser og Grundsætninger; vi troede paa andre Lærdomme og Ordinancer og dreve med den folkelige og almindelige Strøm.

„Mormonismen" fandt os indviklede i en Mangfoldighed af forskjellige Begreber, Troesbekjendelser, Dogmer og Theorier; vi hørte, vi troede og adløde. Men førend vi skride frem til Sagens Enkeltheder, maa vore Efterforskninger gaa bagom dette for at finde en første Bevæggrund — hvorfra kom „Mormonismen"? Et Svar paa dette Spørgsmaal kan findes i den simple, men betydningsfulde Kjendsgjerning, at en ung ulærd Mand havde havt en Aabenbaring fra Gud, meddelt til ham af en hellig Engel, som udfoldede den religiøse Verdens sande Stilling og sagde at den var i en Forfalds-Tilstand samt aabenbarede det sande, rene, simple og oprindelige Evangelium, som det existerede i vor Frelsers og hans Apostles Dage. Han blev ordineret og ordinerede Andre til den ophøjede Kaldelse at virke formedelst det hellige Præstedømme, og formedelst Aabenbaringer fra Gud, Syner og Engles Betjening gjengav han det evige Evangelium i dets Fylde, som det var prædiket af Apostlene og Andre, der havde Myndighed i fordums Dage, med de samme Gaver og Velsignelser, det samme Præstedømme, de samme Ordinancer og den samme Organisation. Ligesom de fordums Disciple gik denne Kirkes Ældste ud og prædikede det evige Livsens Ord overalt.

Mange Mennesker i de Forenede Stater og Europa troede de Ældstes Vidnesbyrd, deres Ord vare som en

honningsød Balsam for Eder, som Draaber fra Himlens Helligdom eller som en liflig, melodisk Musik for Øret, bringende Trøst og Vederkvægelse for Eders Sjæle. Det blev Eder fortalt, at disse Mænd vare Bedragere og Joseph Smith ligeledes en Bedrager; Historier om en Guldbibel og om Skattegravere og falske Profeter, af hvilke mange skulde fremkomme i de sidste Dage, kom næsten flyvende i Luften og naaede Eders Ører. Efter at have lyttet til denne Strøm af Falskhed, gik I hen for at se disse Mænd og fandt dem i Sandhed at være Jordens Salt; de fremlagde Lærdomme for Eder, som vare hentede fra den evige Sandheds Kilde og opfriskede baade nye og gamle Ting i Eders Hukommelse; de afslørede de inspirede Mænds hellige Skrifter for Eders Øjne; Eders Sjæle bleve oplyste af Himlens Visdom, saa at I kunde fatte dets fordums Evangelium i hele dets oprindelige Skjønhed og Harmoni; Eders Hjerter bleve aabnede ligesaa vidt som Evigheden, det guddommelige Sandheds Lys straalede paa Eder i al sin Glands og Pragt med de Straaler, som adspredte Taage og Mørkhed og oplyste de inderste Kamre i Eders Sjæle med Syner af den højeste Herlighed. I Begyndelsen var dette meget behageligt; men, da I overvejede Eders Forhold, fandt I, at Følgerne I saaledes paadrog Eder satte Eder i anden Stilling; I tænkte paa, hvad Eders Venner havde fortalt Eder: at I vare bedragne og førte bag Lyset og at, i en Sag af stor Vigtighed, skulde I være meget omhyggelige; men efter denne Overvejelse tænkte I, hvorledes kan en falsk Profet komme med Evangeliets Fylde? Nej; en uren Kilde kan ikke rinde med rent Vand. Grundsætninger, som i alle Retninger lede til at frelse og ophøje Mennesket, maa nødvendigvis udspringe fra Gud. I gjorde Fornuftslutninger, disse Mænd have Sandheden, den samme, som Jesus bragte, og Andre have den ikke, men sige os, at der intet Behov er for den. I besluttede, at de maatte være sanddrue, thi Skriften siger: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristo Lærdom, haver ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen;" og disse Mænd have Kristi sande Lærdom.

Til Trods for alle de Rygter, som bleve bragte op imod „Mormonismen," fandt I dog, at den var overensstemmende med Skriften i alle dens Dele, og I sluttede Eder fornuftigvis til, at det var umuligt for saa mange enkelte og tydelige Sandheder at udgjøre en stor Løgn. Formedelst Lydighed til Sandheden bleve I indviklede i en Mangfoldighed af Vanskeligheder; I bleve ofte berøvede Midlerne til at forskaffe Eder det Nødvendige til Livets Ophold; Venskabs og Blodslægtskabs Baandene bleve opløste, idet Forældre ofte vægrede sig ved at staa deres Børn bi i Livets vilde Kamp. Børn vendte ofte et døvt Øre til den menneskelige Røst ved at forglemme deres Pligter mod Forældre og overlade dem, som de skylde Liv og Tilværelse i denne Verden, ubeskyttede, uunderstøttede og blottede i deres gamle Alder, dersom de vovede at vise sig selvstændige og vise, at de havde en fri Villie til at vandre paa den evige Sandheds Sti. Men ligesom Solen, naar den har været formørket, skinner med større og fornyet Pragt og for Jagttageren viser sig mere glimrende og straalende, saaledes viser ogsaa Sandheden sig, efterat have gjennemtrængt de overtroiske Begrebers Taage og Mørke, mere straalende ren, skjøn og righoldig.

I indsaa til en vis Grad Eders Ansvarlighed; I bleve vidende om, at I vare i Besiddelse af en udødelig Sjæl;

Himlens Kundskab begyndte at neddale over Eders Forstand, I følte, at I vare bestemte til at indtage en fremragende Plads paa Menneskeslægtens Arena og I sagde til Eder selv: skal jeg indskrænke min Forstand i en Nøddeskal, skal jeg tillade, at de guddommelige, forædlende Principer, som brænde i min Sjæl, blive lammede af urene og smaalige Begreber; skal jeg afvige fra Sandhedens Sti og give efter for Menneskets Falskheder, eller skulle de ædle Principer, som ere i mig, bøje sig i slavisk Underkastelse for et fordærvet Præstedømmes Trudsler, en afhængig Presse, fornedrede almindelige Meninger eller rasende og slette Mænds Trudsler? Nej; stolende paa Almagtens Arm, og paa Saligheds Klippen, vil jeg trodse Menneskenes og Djævlenes forenede Modstand; jeg vil vise min Livskraft, min Lydighed ved at annamme Sandhedens Grundsætninger.

I Navnet den Allerhøjeste Gud vil jeg udføre hans Villie, underkaste mig ham. Jeg vil være hans Tjener; dette Folk skal være mit Folk; deres Gud, skal være min Gud; hvor de gaa, vil jeg ogsaa gaa; jeg vil lide, dersom de lide; jeg vil glæde mig, naar de glæde sig; og hvor de dø, der skal min Grav være. Disse Følelser have Tusinder næret, endskjøndt Nogle have fundet Prøven for haard og trukket sig tilbage fra Striden og givet efter, lidt Skibbrud paa Troen og en god Samvittighed, medens Tusinder og Titusinder have holdt fast ved Sandheden og trodset Jordens og Helvedes Magter, sat deres Tillid til Gud og søgt Beskyttelse under Almagtens Arm samt sagt: min Styrke er Jehovah og paa ham vil jeg stole. I fik Tro og bleve døbte til Syndernes Forladelse; I annammede hans Aand ved Haandspaalæggelse. Denne Aand aabnede Fremtidens Syner for Eders Sind, I forstode Skrifterne; I læste dem med nye Øjne, I betragtede dem ligesom igjennem et andet Middel eller Redskab; I følte en Aand, en Kraft, en Visdom og en Enighed, som I hidtil ikke havde kjendt. Den Hellig Aand blev Eders Talsmand; Eders Sind blev roligt, stille og tilfreds formedelst dette guddommelige Elements velgjørende Indflydelse. I fandt, at I bevægede Eder i en anden Sphære, Eders Tanker, Anskuelser og Følelser og Eders hele Tilværelse blev forandret, det var en ny Fødsel, I bleve i Sandhed fødte paany af Vand og Aand. Tidens Slør blev trukket bort fra Eders Øjne, Fremtiden, det Nærværende og Forbigangne, opstod af Evighedens Ocean og udfoldede for Eders henrykte Blik de Ting, som gjennem Aarhundredernes Løb havde fundet Sted og de Ting, som skulle komme, og I begyndte at længes efter de Principer, der havde deres Udspring fra de celestiale Sphærer, I ønskede at erholde en Kundskab om det store, ophøjede og evige Lys, hvis straalende Herlighed oplyser Universets umaalelige Storhed.

Som et Medlem af Kristi Kirke havde I en eller anden Interesse paa Spil; I begyndte at indse Eders Stilling og Ansvarlighed for at leve for Evigheden som et dødeligt og udødeligt Væsen; I begyndte at opdage, at det store almægtige Væsen, som I hidtil havde havt saa stor Frygt for, ikke var saa streng og grusom, som I havde antaget at han var; ikke saa frygtelig og utilgængelig; I begyndte at betragte den Gud, som I forhen næppe havde turdet vove at nærme Eder til, som Eders gode og velgjørende Fader, der er villig til at give Svar paa enhver oprigtig Bøn; I følte at I vare hans Børn, I paakaldte ham som en Fader og da forstode I Jesu Udsagn: „Jeg gaar til min Fader og Eders Fader og til min Gud og Eders

Gud." „Paa det, at de maa Alle være Et, ligesom Du, Fader, er i mig og jeg i Dig, at de og skulle være Et i os, at Verden kan tro, at Du haver udsendt mig." I begyndte at lære, at det var godt at være Gud underkastet; I vidste, at dersom Eders Børn bade om Brød, I vilde da ikke give dem en Sten, ejheller Slanger for Fiske, hvormeget mere kunne I stole paa Eders himmelske Fader, som veed Alt, hvad vi mangle, selv førend vi bede til ham. Disse bleve Eders Følelser, dette var Eders Stilling. I vidste, at I havde annammet den Hellig Aands Gave, den levende Guds Aand. I indaandede en ny Atmosfære, I havde begyndt et nyt Liv og følte lig et Barn glad, tilfreds og forhaabningsfuld under Forudfølelsen af en herlig Fremtid. I vidste, at I vare indkomne ad det evige Livs Dør, I indsaa til en vis Grad Eders Stilling som et dødeligt og udødeligt Væsen. I følte til at udbryde: „Gud er min Fader, ja selv min Aands Fader; jeg er hans Barn, jeg vil bestræbe mig for at udføre hans Villie og saaledes vise mig værdig til hans Navn." Naar saadanne Følelser opkomme i et Menneskes Bryst, da er Alt ret med det; det vil da, som et evigt Væsen, der er inspireret med den celestiale Herligheds Haab, sikkert gjennemgaa og bestaa alle Prøverne i denne Prøvestand.

Hvad er Hensigten med Mennesket, naar det indtræder i Guds Rige? Er det at opsøge Rigdom, at omgive sig med dette Livs timelige Behageligheder og saaledes mere fuldstændigt være under Nydelsen og Tilfredsstillelsen af sine sandselige Begjær? Nej; dets Hensigt er at forlade de smaalige Begrebers Sphære og svæve lig Ørnen fri og uafhængig i Visdommens Mark, for at blive bekjendt med de Principer, der lede til at erholde den Kundskab, Magt, Herlighed og Lykke, som henhører til den guddommelige Fuldkommenhed og saaledes sikre sig en evig Arv for sig selv, sine Forfædre og sit Afkom i Guds celestiale Rige. Et af de vigtigste Principer, som de Ældste i denne Kirke have lært, er: Indsamling til Zion for at modtage Lærdom ved Kildens Udspring, der hvor I kunne drikke af det evige Vands Kildevæld; hvor Guds Aabenbaringer blive givne som en Leder for hans Folk, for at berede dem til den herlige Fremtid; hvor de skulle bevæge sig i mere ophøjede Sphærer og spille deres Roller i et større Drama; hvor Udødelighedens og den celestiale Lykkes Sol vil skinne med forøget Glands formedelst Menneskets uendelige Fremgang og Ophøjelse. Førend Eders Afrejse spurgte I Eder selv: skal jeg forlade mine Venner, mine Slægtninge, skal jeg sige Farvel til mit fædrene Tag og Hus, som gav mig Ly i mine Barndoms Aar; give Afkald paa min Gaard, mit Hus, min Ejendom og ombytte Barndommens Skueplads, min Hjemstavn, med et fremmed Land? Og medens der kom en saadan Række Betragtninger, følte Mange ligesaa daarligt som den unge Mand, med hvem Jesus talte og som sagde, at han havde holdt alle Guds Befalinger fra sin Ungdom af og derpaa spurgte ham hvad mere, der manglede ham; men da denne Befaling kom: „Gaa og sælg Alt Du haver og giv det til de Fattige", dette var altfor stor en Opofrelse, altfor stor en Prøve og han gik sørgmodig bort. Dette er Tilfældet med mange af de Hellige og Mange, som ønske at være Hellige. Det Spørgsmaal er ofte blevet givet mig: kunne vi ikke blive her og dog være frelste? Der vare Andre, som, paa Grund af at de var mere oplyste og villiestærke, havde fuldstændig forskjellige Følelser; Aanden havde oplyst deres For=

stand; deres eneste Begjær var at opfylde Guds Lov, og de udbrøde: „Lad mig gaa til Zion, jeg vil forlade mit Hjem, min Familie og mine Venner, og, lig Abraham i gamle Dage, vil jeg gaa til det Land, som Herren har beskikket for sit Folks Indsamling," og det var bogstaveligt som Profeten havde sagt, at der skulde tages „En af en Stad, og To af en Slægt," og de skulle gaa til Zion hvorfra Sandhed, Lys og Kundskab skulde sprede sig til alle Nationer; der, hvor Guds Hus skulde blive grundfæstet paa Bjergenes Toppe og blive ophøjet over Høјene og alle Nationer skulle løbe dertil; hvor Tharsis Skibe skulde bringe dem langvejsfra og de skulle komme flyvende som Duer til Vinduerne og de skulle komme paa Muldyr, Dromedarer osv. og tillige den Lamme, Halte, Blinde og dem, som føde og give Die.

Naar Guds Aand brændte i Eders Hjerter tilhviskede den Eder at fortsætte Rejsen og naar Folk sagde, at I vare forblindede og bedragne, erindrede I, hvad Jøderne sagde om Jesus, at han var besat af Djævelen, at han uddrev Djævle formedelst Belzebub, Djævelens Øverste, og I fik den Erfaring, at, dersom det var et Bedrageri, var det et meget lykkeligt og trøstende. Inspirerede med Guds Aand og ubekymrede for Eders Venners Haan og Foragt, ubekymrede for denne formørkede Generations mægtige Modstand bøde I Farvel til Eders Fædrelands Kyster; gik over det bølgende Ocean; I toge Eders Hustruer og Børn med Eder over det mægtige Dyb og midt under Elementernes Opstand følte I dog en Glæde, thi I vidste, at Gud var ved Roret; saaledes hastede I frem for at komme til Zion, I følte og vidste, at I vare paa den rette Vej, endskjøndt I neppe kunde fatte hvorfor. Ved Eders Ankomst til en fremmed Kyst, midt under Vinterstormenes barske Vindstød, eller modtagne af en hjerteløs Verdens mere barske og kuldegysende, frastødende Aandedræt, følte I Eder dog opholdte og understøttede af den samme alvidende og almægtige Haand; Eders Hu stod endnu til den store Jeg Er; I følte hans trøstende, opmuntrende Nærværelse; I hørte Skriget om Bedrageri i dette Land; ogsaa her bleve vi kaldte Bedragere og ved ethvert andet vanærende Navn; men I vilde ikke give mere Agt derpaa her, end i Eders egne Lande. Den samme Aand paavirkede Eder som en forfriskende og livgivende Drivfjeder, der satte Eder i Stand til at overstige alle Prøvelser og Vanskeligheder, som taarnede sig op omkring Eder lig de bjerghøje Bølger paa det stormfulde Ocean. Aanden tilhviskede Eder ogsaa, at Indsamlingen var en sand Plan. Med Hensyn til Aandens Indvirkning paa deres Sind, som have adlydt Evangeliet, lad mig omtale en Omstændighed, som jeg havde Lejlighed til at iagttage:

Medens jeg for nogle Aar siden prædikede kun om de første Principer, og endnu ikke havde omtalt Lærdommen om Indsamlingen, kom en Søster, der nylig var bleven døbt, og fortalte mig, at hun i en Drøm havde set et Antal Hellige, og jeg selv var blandt dem, ombord paa et Skib, som laa ved Havnen færdig til at sejle til Amerika; hun ønskede at faa Udtydningen heraf at vide, hvilket jeg lovede at ville gjøre i Fremtiden.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Marts.

Hvor findes det sande Evangelium?

I.

„Men dersom endog vi, eller en Engel fra Himmelen, prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!"

De Anskuelser, som Menneskene i Almindelighed nære, angaaende det Evangelium, som Paulus her omtaler, ere ulige og stridende, og uden Tvivl findes der mange falske Anskuelser desangaaende. Tilhængerne af et Religions-Samfund forklare, at deres Maade at tjene Gud paa er den rette og at det Evangelium de prædike er det Samme, som omtales i Skriften; medens et andet Samfund med ligesaa god Troværdighed, efter det Ydre at dømme, men med aldeles forskjellige Anskuelser og Grundsætninger, forklarer, at det alene har det sande Evangelium, og at Mennesket maa, om det ønsker at blive frelst, underkaste sig dets Grundsætninger og iagttage dets Forskrifter. Der findes for Nærværende mange Hundrede forskjellige Religioner; alle foregive de at være byggede paa den Grundvold, som Jesus lagde da han var paa Jorden, Alle trøste de sig med den Tanke, at deres Anskuelser maa være de rette, thi det kunde umuligt være anderledes. Desuagtet synes Alle at være villige til at indrømme, at der findes mere Sandhed end de selv ere i Besiddelse af.

Men fordi at Mennesket, paa Grund af Traditionen, har geraadet i aandelig Blindhed, saa at det ej kan se Sandheden i dens oprindelige Renhed, er der ikke noget Bevis for at den ej findes paa Jorden. Det vilde være ligesaa fornuftig for en Mand, som var født blind, at sige, at Solen ikke skinner fordi han ikke kan se den, eller at der ikke findes nogen Omvexling i Farver fordi han ikke kan adskille dem, som for et Menneske at paastaa, at Sandheden ikke findes, fordi det ej kan begribe den eller fornemme dens livgivende Virkning.

Det er umuligt at udmaale Sandheden efter Menneskets indskrænkede Begreb. Der findes megen Sandhed, som Mennesket ikke kan fatte, dog findes den, ligesaa sikkert som om hvert Menneske var fuldstændigt bekjendt dermed. Intet fornuftigt Menneske, som kjender Noget til Guds Handlemaade med Folket i fordums Dage, kan overensstemmende med Sandheden sige, at alle de forskjellige Religioner, som nu findes, ere rette og besidde tilstrækkelig Sandhed til at frelse og ophøje Mennesket i Guds himmelske Rige. Hvor oprigtige Stifterne af de forskjellige Religioner end have været da de stiftede deres Samfund, maa der dog fattes Noget, saasom de nu læres blandt Folket; at paastaa noget Andet vilde være at sige, at Gud kan dyrkes paa mange forskjellige Maader og at i denne Henseende kan Mennesket gjøre efter sit eget Behag, samt at den Almægtiges Indblanding ikke er nødvendig. Saadanne Paastande vilde tilintetgjøre Frelserens Ord, thi han forklarede at der

fandtes kun een Vej til Salighed, og om Nogen vilde prøve paa at indkomme i Riget ad nogen anden Vej, vilde han blive anset som en Tyv og Røver. Af Frelserens og Apostlenes Lærdomme, nedskrevne i den Hellige Skrift, erfare vi, at der kun findes een Plan bestemt af Gud til Salighed for hans faldne Børn; denne Plan blev tydeligt forklaret af Jesus, Petrus, Jakob og Johannes samt af Andre, der levede samtidigt med dem, saa vel som af Herrens Tjenere, som levede før dem. Apostelen Paulus siger udtrykkelig: „Men dersom endog vi, eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!"

At det er nødvendigt for Mennesket at kjende Frelsningsplanen kan Ingen fornegte; Kundskaben derom er af lige stor Interesse for Alle, hvad enten de ere Jøder eller Hedninger, Trælle eller Frie, Rige eller Fattige, Lærde eller Ulærde; Alle, fra Kongen paa sin Throne til Tiggeren i sin Hytte, ere eller burde være interesserede deri, thi kun formedelst den kunne de blive frelste. At blive bekjendt med denne Plan burde være Formaalet for ethvert Menneskes alvorligste Opmærksomhed, hvad hans eller hendes Stilling i Livet end monne være, thi om der kun findes een Plan, hvorved Menneskeslægten kan blive frelst og igjenløst, burde Ingen ophøre med at søge førend denne Plan er udfunden.

Under de nuværende Forhold kunde det være meget passende at gjøre det Spørgsmaal: hvad skulle vi gjøre blandt saa megen religiøs Forvirring; vore Undersøgelser ere næsten haabløse; alle Religionslærere sige, at de have Sandheden, men Beviser derfor findes ikke, vi vide ej hvilket vi skulle annamme eller forkaste? Til Saadanne ville vi sige: den eneste sikre og af Gud bestemte Plan til Frelsning er den, som findes i Guds aabenbarede Ord, hvilket alle Kristne sige at de tro paa; lad os tage det til Rettesnor, og saa begynde med at undersøge de forskjellige Lærdomme, som læres, men vi maa stadigt erindre Formaalet; vi bør bedømme de forskjellige Religioner med Herrens Ord, thi om de ere ægte taale de at blive prøvede. Jesus sagde ved en Lejlighed: „Paa deres Frugter skulle I kjende dem. Kan man sanke Vindruer af Torne, eller Figen af Tidsler? . . . . Derfor skulle I kjende dem paa deres Frugt. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen." Men førend vi foretage denne Undersøgelse er det nødvendigt, at vi befrie Sindet for alle Fordomme, thi hvor de findes ville de altid være en Hindring og følgeligen bliver vor Fremgang forhindret, og vi komme ikke til nogen afgjørende Beslutning. Sindet maa først befries for alle falske Traditioner og forud fattede Anskuelser, siden maa vi fatte den Beslutning, at hvorsomhelst vi finde det sande Evangelium, som er omtalt i den Hellige Skrift, der ville vi annamme det. Om denne Beslutning er fattet, vil Arbejdet ej være frugtesløst. Vi bør ikke lade os blive paavirkede af Nogens Overtalelser, men bruge den Frihed, Gud har givet os, og i al Oprigtighed søge efter Guds aabenbarede Evangelium.

Konferencemoderne

ville blive afholdte i følgende Orden:

Aalborg	den 19. og 20. April.
Aarhus	— 26. — 27. —
Malmø	— 3. — 4. Maj.
Kjøbenhavn	— 10. — 11. —
Kristiania	— 17. — 18. —
Stockholm	— 24. — 25. —
Norrkøping	— 31. Maj og 1. Juni.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News«)

II. Kapitel.

(Abrahams tidlige Ophold i Ur — Menneske-Ofringer — Aarsagerne, som ledte Abraham til at forlade Chaldæa — Bekræftende Vidnesbyrd af Josva, Josephus, Judiths Bog osv.)

Om Abrahams tidlige Levnetsløb siger første Mosebog kun meget Lidet. Det Meste af hvad der siges er, at hans Faders Bopæl var i Ur, Chaldæa, hvor Patriarken giftede sin Slægtning Sarai, hvor tillige hans Broder Haran døde.*) Efter disse Tildragelser berettes der, at Terah, hans Fader, tog en Del af Familien og flyttede til Haran, hvor han boede til sin Dødsdag; men Aarsagerne, som ledte ham til at flytte ere ikke fremsatte. Det næste Kapitel begynder med Guds Befaling til Abraham: „Gak Du ud af Dit Land og fra Din Slægt." Men Grunden hvorfor Gud gav ham denne Befaling er ikke omtalt, ikke engang et Vink derom. Abrahams Bog giver mange interessante Enkeltheder med Hensyn til dette Punkt, hvilke ikke findes i den Historie, som Moses giver; og at disse Enkeltheder, som saaledes ere meddelte, ogsaa ere overensstemmende med Livsstillingen i Ægypten og Chaldæa paa hin Tid, og i mange Henseender bestyrkede af Mænds Værker og Vidnesbyrd, som have levet i en senere Tidsperiode, vil det nu være vor Opgave at bevise.

Abraham angiver, i den anden Paragraf, hvori hans Bog er bleven delt, at hans Forfædre havde vendt sig fra Retfærdigheden og fra de hellige Befalinger, som Herren, deres Gud, havde givet dem, til at dyrke Hedningernes Guder", og at „de vendte deres Hjerter til Hedningernes Ofringer ved at ofre deres Børn for deres stumme Afgudsbilleder. I den næste Paragraf staar der skreven: „Nu, paa denne Tid var det en Skik blandt Pharaos, Kongen af

*) Første Mosebog, 11 Kap.

Ægyptens Præster, at opofre paa det Alter, der var blevet bygget i Chaldæernes Land, som Ofringer for disse fremmede Guder, Mænd, Kvinder og Børn". Lidt videre skriver Abraham: „Og det begav sig at Præsterne angrebe mig med Vold og de vilde ihjelslaa mig tillige. — — — — — — — — Og da de opløftede deres Hænder og vilde ofre mig og tage mit Liv, se! jeg opløftede min Stemme for Herren, min Gud og Herren lyttede og hørte, og han udfoldede et Syn af den Almægtige for mig, og en Engel fra hans Nærværelse stod for mig og løste øjeblikkelig mine Baand og hans Røst lød til mig, sigende: Abraham! Abraham! Se, mit Navn er Jehovah, og jeg har hørt Dig og er kommen ned for at befri Dig og vil føre Dig bort fra Din Faders Hus og fra alle Dine Slægtninge til et fremmed Land, som Du ikke kjender, og dette fordi de have vendt deres Hjerter fra mig og dyrket Elkanas Gud og Lebnas Gud, og Mahmackras Gud og Korashs Gud og Pharaos Gud, Ægyptens Konge; derfor er jeg kommen og besøge dem og ødelægge ham, som har opløftet sin Haand imod Dig, Abraham, min Søn, for at tage Dit Liv".

For at bevise Sanddruheden af Ovenstaaende, burde vi være i Stand til at skaffe Vidnesbyrd til Gunst for fire Punkter:

1. — At Menneske-Ofring blev praktiseret i Ægypten og tilgrændsende Lande i Abrahams Dage.

2. — At Abrahams Forfædre vare Afgudstilbedere.

3. — At han blev forfulgt af sine Landsmænd fordi han modsatte sig deres Afgudsdyrkelse.

4. — At Gud befalede Abraham at forlade Chaldæa, fordi hans Faders Hus havde vendt deres Hjerter fra ham og dyrket fremmede Guder.

Dersom ovenstaaende Punkter kunne, ved andre Vidnesbyrd end dem, som indeholdes i Abrahams Bog, bevises at være sande, tro vi, at vi have stor Øjensynlighed for at Optegnelsen er historisk rigtig. Tilstaa dette, og vi have da taget et meget afgjort Skridt henimod Anerkjendelsen af hele Værkets Troværdighed. Thi det er meget usandsynligt, ja næsten urimeligt at tænke sig at Joseph Smith, med sin begrændsede Grad af Kundskab i Oldtidshistorien, kunde have opdigtet et Værk af denne Slags, som vilde være historisk rigtigt. Havde Værket været en Opdigtelse, det vil sige, var det udsprunget fra Joseph, vilde den Sandsynlighed faa Overmagten, at han vilde have begaaet nogle grove Fejl, som let kunde opdages, og det Hele, fra Begyndelsen til Enden, blevet bevist at være et Væv af Usandhed.

For det Første skulle vi altsaa bevise at Hedningerne i Abrahams Dage ofrede Mennesker for deres fremmede Guder, særligt i Ægypten, da det fremstilles at det var Pharaos Præst, som forrettede Tjenesten ved de af Patriarken omtalte Lejligheder.

For at bevise dette Punkt, ville vi kun gjøre en Anførelse, da dens Forfatter omtaler saa mange andre Historieskrivere, ældre og nyere, som Hjemmel for sin Paastand; vi opfordre ogsaa dem til at være vore Vidner. Den er taget fra «Dissertation III., Whistons Josephus», og den er saalydende: „Det er bevisligt ifølge Sanchoniatho, Manetho, Pausanias, Diodorus, Siculos, Philo, Plutarch og Porphyry, at saadanne (Menneske-) Ofringer vare hyppige, baade i Phoenicien og Ægypten længe efter Abrahams Dage, som

Sir John Marsham og Biskop Cumberland fuldstændigt have bevist; ja at i andre Lande (men ikke i Ægypten) vedblev denne afskyelige Skik at existere længe efter Abrahams Dage."

Vi ville her drage Opmærksomheden til den Angivelse, at denne grusomme Skik ikke vedblev i Ægypten efter Abrahams Dage, uden Tvivl, paa Grund af, som vi ogsaa senere vil bevise, at denne Patriark paa sine ældre Dage havde saa mægtig en Indflydelse over Pharao og hans Undersaatter, hvad Indførelsen af en bedre Maade til at tjene Himlen paa angaar.

Endvidere, at Abrahams Forfædre vare Afgudsdyrkere, skjøndt første Mosebog ikke gjør nogen saadan Hentydning, og tillige at Jehovah befalede Abraham at forlade sin Faders Hus paa Grund af deres Afgudsdyrkelse, dette anse vi er bevist ved følgende Uddrag. Vi ville først vende os til Judiths Bog, blandt Apokrypherne, 5 Kap: 6, 9 Vers. Der fremsættes heri at da Kongen af Ninives angribende Hærskarer nærmede sig Israels Land, gjorde den kommanderende General nogle Forespørgsler med Hensyn til Landets Folks Historie. Som Svar paa disse Forespørgsler sagde Achior, Høvedsmanden over alle Ammons Sønner: „Det Folk er af Chaldæernes Afkom. Og de boede før som Fremmede i Mesopotamien, for de vilde ikke følge deres Fædres Guder, som vare i de Chaldæers Land. Og de gik ud af deres Forfædres Vej og tilbade Himlens Gud, den Gud, som de erkjendte. Og de udkastede dem fra deres Guders Ansigt; og de flyede til Mesopotamien og boede der som Fremmede mange Dage".

Ifølge Ovenstaaende er det meget øjensynligt, at de Kjendsgjerninger, der staa i Forbindelse med „Abrahams Kald", ikke alene vare bekjendte for Hebræerne, men tillige for de omgivende Nationer. Da Achior havde stor Myndighed blandt Ammons Sønner, vilde hans Ord, under de særegne Omstændigheder hvorunder de vare udtalte, have megen Betydning; men dersom han ingen Myndighed havde vilde de møde en streng Kritik og sandsynligvis Modsigelse.

Men Spørgsmaalet er for stedse afgjort ved Ord, der have en større Betydning end Achiors. Josva, den tapre, gudfrygtige Leder for Israel samlede Folket tilsammen kort før sin Død og gjentog i deres Paahør hvilke store Ting Herren havde udført for dem i Fortiden. Der staaer skrevet at paa denne Tid „sagde Josva til alt Folket: Saa siger Herren Israels Gud: Eders Fædre boede fordum paa hin Side Floden, Tharah, Abrahams Fader og Nachors Fader, og de tjente andre Guder. Og jeg tog Eders Fader Abraham fra hin Side Floden og lod ham vandre i alt Kanaans Land, og jeg formerede hans Sæd". (Josva 24: 2, 3.) Og endvidere: „Saa frygter nu Herren og tjener ham i Fuldkommenhed og i Sandhed, og borttager de Guder, som Eders Fædre tjente hinsides Floden og i Ægypten, og tjener Herren. Og om det mishager Eder at tjene Herren, saa udvælger Eder idag, hvem I ville tjene, enten de Guder, som Eders Fædre tjente, som vare paa hin Side Floden, eller de Amoriters Guder, i hvis Land I boe; men jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren." (Josva 24: 14, 15.) Yderligere Beviser end disse anse vi for unødvendige, thi her have vi Enden paa al Strid, ja endog Herrens Ord angaaende Sagen.

Vi kunne ikke direkte bevise ifølge nogen Forfatters Værk, som staar til vor Raadighed, at der blev gjort Forsøg paa at tage Abrahams Liv for Retfærdigheds Skyld, men vi kunne bevise ifølge «An-

tiquities«, af Josephus, at han blev mishandlet derfor. Denne Historieskriver siger, efter at have omtalt de Lærdomme som Abraham lærte angaaende Gud: „For hvilke Lærdommes Skyld han ansaa det tjenligt at forlade Landet, da Chaldæerne og de andre Folkeslag i Mesopotamien gjorde Oprør imod ham; og formedelst Guds Befaling og Hjælp, kom han til og boede i Kanaans Land".

(Forts.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Sidney Rigdon, anden Raadgiver til den martyrede Profet, ankom til Nauvoo før Præsidenten for de Tolv. Han havde i nogen Tid været som en ustadig Tjener ligeoverfor sin Høvding, og de Helliges Tanker vare ikke af den Beskaffenhed, at de saa hen til ham som „den Mand, hvem Gud havde kaldet" til at opholde Kirken paa hin skrækkelige Tid. Men den forfængelige Rigdon var kommen for at fordre Præsidentskabet over Kirken under Flertallet af de Tolvs Fraværelse. Der var imidlertid Nok af hint Kvorum i Nauvoo til at forhindre Sidney fra at faa Folket til at begaa en utidig Handling.

Da Rigdon viste sig for Menigheden fortalte han et Syn, som han sagde, at Herren havde viist ham angaaende Kirkens Stilling og forklarede, at der maatte være en udvalgt Leder „til at opbygge Josephs Rige." Han sagde, at han var den identiske Mand, hvorom Profeterne havde sunget, skrevet og frydet sig, han skulde udføre det selvsamme Værk, som det havde været alle Profeternes Opgave i enhver tidligere Generation.

Ældste Parley P. Pratt bemærkede: „Jeg er den identiske Mand, hvorom Profeterne aldrig have sunget eller skrevet."

Marks, Præsidenten for Staven, bestemte en Dag for Afholdelse af en speciel Konference i det Øjemed at vælge en Leder.

Willard Richards foreslog at vente til de Tolv kom tilbage, og raadede Folket til at „bede Gud om Visdom."

Ældste Grover foreslog at vente og undersøge Aabenbaringen.

Saaledes vare de Ældste af forskjellige Meninger.

Rigdon søgte at undgaa at komme i Raad med saadanne Mænd som Willard Richards, Parley P. Pratt, John Taylor og George A. Smith, men tilsidst blev han nødt til at møde med dem. Idet han traadte ind, gik han frem og tilbage i Værelset og sagde:

„Mine Herrer, I ere overvundne; mine Herrer, I ere adsplittede; Anti-„Mormonerne" have Eder i Besiddelse; Brødrene stemme hver paa sin Maade, Nogle paa James, Nogle paa Deming, Nogle paa Coulson og Nogle paa Bedell. Anti-„Mormonerne" have Eder i Besiddelse; I kunne ikke blive i Landet, Alt er Forvirring, I kunne Intet gjøre. I mangle en stor Leder! I mangle et Ho-

ved, og medmindre I forene Eder om hint Hoved, ville I splittes for de fire Vinde. Anti-„Mormonerne" ville udføre Valget, en Leder maa beskikkes."

„Brødre," sagde George A. Smith, „Ældste Rigdon har fuldstændig taget fejl. Der er ingen Deling; Brødrene ere forenede. Valget vil være enstemmigt, og Vennerne af Lov og Orden ville blive valgte med et Flertal af Tusinder. Der er ingen Grund til at være urolig. Broder Rigdon nærer en Frygt, som der ingen Grund er til."

Med Præsident Youngs Tilbagekomst og de Øvrige af de Tolv tilintetgjordes Rigdons sidste Udsigt til at blive valgt som Leder for Kirken; „men," siger Apostelen Woodruff i sin Dagbog, „da vi ankom til Byen, syntes et dybt Mørke at hvile over Nauvoo, som vi aldrig før havde erfaret. De Helliges Sind vare bevægede, deres Hjerter sorgfyldte og Mørke syntes at fordunkle deres Sti; de følte ligesom Faar uden en Faarehyrde; deres elskede Profet var tagen bort."

Præsident Young kaldte øjeblikkelig en Konference sammen for at give Sidney Rigdon Lejlighed til at forelægge Kirken sine Fordringer paa Ledelsen. Det var den 8de Aug. 1844; hin Dag blev anvendt til at afgjøre, hvem der skulde „lede Israel."

Ved den bestemte Tid indtog Sidney sin Stilling paa en Vogn omtrent en Snes Alen foran Forhøjningen, hvorpaa de Tolv sad. I næsten to Timer talte han til de Hellige om den Gjenstand at vælge en Leder for Kirken. Men hans Ord faldt ligesom en utidig Byge paa Forsamlingen.

„Herren har ikke udvalgt Dig!" Saaledes følte de Hellige, da hans Ord døde hen for deres Ører.

Kl. 2 Eftm. fortsattes Mødet.

„Alles Opmærksomhed!" lød en Stemme over den uhyre Forsamling, det var Brigham Youngs Stemme. „Denne Forsamling," sagde han, „faar mig til at tænke paa Kong Benjamins Dage, da Mængden var saa stor, at ikke Alle kunde høre. For første Gang i mit Liv, for første Gang i Eders og for første Gang i Guds Rige, i det 19de Aarhundrede, træder jeg frem for at handle i mit Kald, uden en Profet som vort Hoved, i Forbindelse med de Tolvs Kvorum, som Jesu Kristi Apostle for denne Slægt, Apostle, som Gud har kaldet ved Aabenbaring formedelst Profeten Joseph Smith, de ere beskikkede og salvede til at holde Guds Riges Nøgler i den ganske Verden. Dette Folk har hidtil vandret ved at se, og ikke ved Tro. I have havt en Profet som Herrens Mund til at tale til Eder, men han har beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod, og nu ere I for første Gang kaldede til at vandre ved Tro — ikke ved at se.

Det Første jeg vil foretage mig, paa de Tolvs og Folkets Vegne, er at fremsætte nogle faa Spørgsmaal. Jeg spørger de Sidste Dages Hellige: ønske I, som Individer paa denne Tid, at vælge en Profet eller en Beskytter? Eftersom at vor Profet og Patriark er tagen bort fra vor Midte, ønske I En til at beskytte, føre og lede Eder gjennem denne Verden ind i Guds Rige eller ej? Alle, som ønske en Person til at være en Beskytter, Profet, Talsmand eller noget Andet, viis dette ved at opløfte den højre Haand. (Ingen Stemmer.)

Da jeg kom til denne Forhøjning, havde jeg besynderlige Følelser og Indtryk. Dette Folks Ansigter syntes at sige: vi ønske en Hyrde til at lede os gjennem denne Verden. Alle, som ønske at drage en Del af Kirken bort med dem, lad dem gjøre det, dersom de kunne, men det vil ikke lykkes dem.

Dersom noget Menneske tror, at han har nogen Indflydelse blandt dette Folk til at lede en Del bort, lad ham forsøge det og han vil udfinde, at der er en Kraft med Apostlene, som vil føre dem sejerrig gjennem Verden og opbygge og forsvare Guds Rige og Kirke.

Hvad ønsker Folket? Jeg føler som om jeg ønskede det Privilegium at græde og klage i det Mindste i 30 Dage, og da staa op, afryste Sorgen og fortælle Folket, hvad Herren forlanger af dem. Skjøndt mit Hjerte er altfor fyldt med Sorg til at jeg kan give mig vidtløftig af med Underhandlinger og Kirkens Organisation, føler jeg dog, at idag er jeg nødt til at gaa frem og udføre de Pligter, Gud har paalagt mig.

Der er talt meget om, at Broder Rigdon skulde være Kirkens Præsident, Folkets Hoved og Leder osv., Broder Rigdon har rejst 1,600 Mile for at fortælle Eder, hvad han ønsker at gjøre for Eder. Dersom Folket ønsker Br. Rigdon til at lede dem, kan De tage ham; men jeg siger Eder, de Tolv have Nøglerne til Guds Rige i den ganske Verden.

De Tolv ere udpegede ved Guds Finger. Her er Brigham, have hans Knæ nogensinde skjælvet? Have hans Læber nogensinde forstummet? Her er Heber og Resten af de Tolv, et selvstændigt Hele, som holder Præstedømmets Nøgler, Guds Riges Nøgler i hele Verden, dette er sandt, saa hjælpe mig Gud! De staa næst Joseph og ere Kirkens første Præsidentskab.

Jeg veed ikke om mine Fjender ville tage mit Liv eller ej, og jeg bryder mig ikke om det, thi jeg venter at være hos den Mand, jeg elsker.

I kunne ikke indsætte en Profet, Seer og Aabenbarer; Gud maa gjøre dette. I ere ligesom Børn uden Fader, og som Faar uden Hyrde. I skulle ikke beskikke en Mand til Eders Hoved, dersom I skulle, maa de Tolv ordinere ham; I kunne ikke beskikke en Mand som Eders Hoved; men dersom I ønske nogen anden Mand eller Mænd til at lede Eder, tag dem, og vi ville gaa vor Vej og opbygge Riget i den ganske Verden.

Jeg siger Eder, der er en Overspænding til at fremskynde Sagerne her. I kunne ikke tage nogen Mand og sætte ham som Eders Hoved, I ville splitte de Hellige for de fire Vinde; I ville skille Eder fra Præstedømmet. Saalænge som vi bibeholde den Stilling vi have vil det himmelske Hoved bestandigt samvirke med os; og dersom I afvige fra den Bane, vil Gud ikke have Noget med Eder at gjøre

Maaske Nogle tænke at vor elskede Broder Rigdon ikke vil blive agtet og ikke betragtet som en Ven; men dersom han handler ret og forbliver tro, vil han ikke handle imod vort Raad, ejheller vi imod hans, men handle tilsammen, og vi skulle være Eet.

Jeg gjentager atter, ingen Mand kan staa som vort Hoved undtagen Gud aabenbarer det fra Himlen.

Jeg har ikke sparet nogen Umage for at erholde Kundskab om Riget i denne Verden og i de evige Verdener. Dersom det ikke var saa, kunde jeg gaa og leve i Fred; men for Evangeliets og Eders Skyld skal jeg staa i min Plads. Vi ere udsatte for at blive dræbte hver Dag. I have aldrig vandret ved Tro.

Broder Joseph, Profeten, har lagt Grundvolden til et stort Værk, og vi ville bygge paa den. I have aldrig set Kvorumerne byggede ovenpaa hverandre. Der er lagt en almægtig Grundvold; og vi kunne bygge et Rige som aldrig endnu har været til i Verden, vi kunne

bygge et Rige hurtigere end Satan kan dræbe de Hellige.

Ældste Rigdon fordrer at være Raadgiver til Profeten. Meget vel, han var, men kan han nu handle i det Embede? Dersom han nu ønsker at være Raadgiver til Profeten, maa han gaa hinsides Sløret, thi der er Profeten; men Ældste Rigdon er her. Hvorfor vil Ældste Rigdon være saa taabelig? Jeg taler tydelig.

Jeg vil spørge, hvem har staaet næst Joseph og Hyrum? Jeg har, og jeg vil staa næst dem. Vi have et Hoved, og det Hoved er Apostelskabet, Josephs Aand og Kraft, og vi kunne nu begynde at indse Nødvendigheden af hint Apostelskab.

Broder Rigdon var ved Josephs Side ikke over ham. Ingen Mand uden Joseph har Rettighed til at raade de Tolv. Tænk paa dette. I kunne ikke beskikke en Profet; men dersom I ville lade de Tolv forblive og handle i deres Plads ere Nøglerne til Guds Rige med dem, og de kunne bestyre Kirkens Anliggender og lede Alt ret.

(Forts.)

Den 27de Januar 1879 afgik Margrethe Christensen ved Døden i Draperville, Utah Terr., i en Alder af 86 Aar 4 Maaneder og 19 Dage.

Afdøde var født i Thors, Jylland. Hun levede og døde som en sand Sidste Dages Hellig og glædede sig i Haabet om en herlig Opstandelse.

— Den 16de Februar 1879 afgik Anna Hansen, Broder Chr. Hansens Hustru, ved Døden i Davisville, Box Elder Co., Utah.

Afdøde var født i Melby ved Assens, Fyen, i December Maaned 1841. Hun døde som en sand Sidste Dages Hellig og glædede sig i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor . . 177.
Redaktionens Bemærkninger:
Hvor findes det sande Evangelium? 184.
Konferencemøder . . . . 186.
Abrahams Bog . . . . 186.
Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . 189.
Dødsfald . . . . 192.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.